

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **S. M.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, Praha 5, Křížová 25, o „stížnosti“ stěžovatele proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2005, č. j. 3 Ads 25/2005 – 160,

t a k t o :

- I.** Stížnost žalobce **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2005, č. j. 3 Ads 25/2005 – 160, byla odmítnuta kasační stížnost žalobce S. M., směřující proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 1. 2002, č. j. 43 Ca 287/97 – 88, a dále bylo rozhodnuto o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a o odměně zástupkyně žalobce. Usnesením Krajského soudu v Ostravě výše uvedeným byla žalobci pro řízení o opravném prostředku ustanovena opatrovnice D. H., pracovnice Krajského soudu v Ostravě. Nejvyšší správní soud v odůvodnění usnesení uvedl, že podle § 129 odst. 3 s. ř. s. bylo možno do 31. 1. 2003 podat kasační stížnosti i proti rozhodnutím krajských soudů ve věcech důchodového pojištění a důchodového zabezpečení vydaným před 1. 1. 2003, to však za podmínky, že rozhodnutí krajského soudu o opravném prostředku bylo napadeno přede dnem účinnosti s. ř. s. odvoláním, o němž nebylo do 1. 1. 2003 vrchními soudy rozhodnuto; odvolací řízení bylo totiž ze zákona zastaveno. Tato výjimka se však, jak z dikce § 129 odst. 3 s. ř. s. vyplývá, vztahovala pouze na odvolání směřující proti rozhodnutí krajského soudu o opravném prostředku, tedy na rozhodnutí, jímž bylo napadené správní rozhodnutí buď potvrzeno nebo rozhodnutí správního orgánu zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, popřípadě rozhodl-li soud jiným zákonem stanoveným způsobem o skončení takového řízení. Tak tomu však v posuzovaném případě není, neboť kasační stížnost předložená k projednání směřuje proti rozhodnutí o ustanovení opatrovníka. Dále uvedl, že na rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě o ustanovení opatrovníka, které bylo vydáno dne 24. 1. 2002 pod č. j. 43 Ca 287/97 – 87, nelze tedy aplikovat ustanovení § 129 odst. 3 s. ř. s. Rozhodnutí bylo vydáno před 1. 1. 2003 a nelze ho ani s ohledem na ustanovení § 131 s. ř. s. napadnout kasační stížností; pokud přesto stěžovatel proti tomuto rozhodnutí kasační stížnost podal, je taková kasační stížnost nepřijatelná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

V podání ze dne 18. 7. 2005, které došlo Nejvyššímu správnímu soudu dne 18. 7. 2005, označeném jako „stížnost na porušení zákona NSS dle s. ř. s., § 29/2 a, b, c,

§ 30“, uvedl stěžovatel, že dává stížnost ve věci usnesení NSS ze dne 25. 5. 2005, č. j. 3 Ads 25/2005 – 160, o odmítnutí, s tím, že bylo rozhodnuto bez jednání. Stěžovatel dále uvedl, že v této věci probíhá řízení u Krajského soudu v Ostravě vedené pod sp. zn. 18 Ca 131/93. Odkázal na usnesení ze dne 26. 6. 2003, č. j. 1 Ads 3/2003 – 101, a dovozoval, že Nejvyšší správní soud porušil soudní řád správní, § 64, dále porušil o. s. ř., § 83, a zákon č. 582/1991 Sb., a to § 81 odst. 3. Namítal dále, že ve stejné věci nelze vést další řízení. Konstatoval, že soud neuvádí, z čeho žalobce žije. Žádal, aby byl ihned informován.

Z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2005, č. j. 3 Ads 25/2005 – 160, dále plyne, že předmětem přezkumného soudního řízení ve věci 4 Ca 587/97 – 87 Krajského soudu v Ostravě bylo rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 1. 8. 1997, č. 530 701 246, jímž byla žalobci upravena podle nařízení vlády č. 129/1997 Sb. výše vypláceného částečného invalidního důchodu.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že napadené usnesení Nejvyššího správního soudu se týkalo věci správního soudnictví. Proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 a contr. s. ř. s.). O této skutečnosti byl žalobce řádně poučen v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2005, č. j. 3 Ads 25/2005 – 160, jímž byla jeho kasační stížnost pro nepřipustnost odmítnuta.

Nejvyšší správní soud se tak nemůže věcí, konkrétně „stížností“ zabývat, protože k takovému řízení není příslušný ani tento soud, ani žádný jiný soud. Tento nedostatek podmínek řízení je neodstranitelný; proto Nejvyšší správní soud podání žalobce označené jako „stížnost“ odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu